

tagelige." Seg anseer det for ønskeligt at gjøre en saadan Undtagelse for dem, der have viist stor Beredvillighed til at sælge og have solgt, og jeg kan ikke see, at man, fra den anden Side betragtet, kan have nogenombest Betænkelse ved at gaae ind derpaa. Skulde de, der nærmest maae antages at see Sagen fra Jorddrottens Side, ikke synes om disse Bestemmelser, saa skal jeg ikke et Dieblif beklage, at de stemme imod dem, det er kun af det af mig nævnte Hensyn, at jeg har foreslaaet dem; men skulde de som sagt mene, at det er Noget, der ikke vil kunne bruges, saa beder jeg Dem, mine Herrer! stem det ud; jeg skal ikke et Dieblif beklage mig derover. Seg beder om Tilgivelse, fordi jeg et Dieblif maa komme tilbage til et Punkt, som jeg før oversaae. Det er nemlig i den Paragraf, der handler om, hvergang 9 Gaarde paa et Gods afhændes, § 14. Ved en reen Overseelse fra min Side ved Reenskrivningen af Lovforslaget har jeg udeladt et Punkt, som jeg forbeholder mig paa et senere Stadium af Sagen at komme tilbage paa. Det er med Hensyn til Retten til at inddrage hver tiende Gaard. Det er nemlig ikke Meningen, at denne Ret skal gives Bestyreren eller Bestyrerne af offentlige eller private Stiftelser. Seg troet ikke, at der for dem er de samme Grunde tilstede derfor, som ere tilstede for Andre, og man har derfor ogsaa, saavidt jeg erindrer, i den tidligere Lov af 19. Februar 1861 undtaget saadanne Stiftelser fra at kunne nyde Godt af disse Bestemmelser. — Jeg skal dernæst anføre, at naar det høie Thing vil eftersee den Overenskomst fra 1856, der blev vedtaget i Folkethinget, vil det finde, at der deri var et sjette Punkt, som lød saaledes: „Der oprettes kongelig garanterede Creditkasser til Understøttelse for Fæsterne eller deres Arvinger ved Kjøb af Fæstestederne og til Siffring af Panthavernes Ret". Naar jeg ikke har optaget denne Bestemmelse her i Loven, er det, fordi den ikke fandtes i den Beslutning, der blev tagen af Landstinget. Denne Bestemmelse havde ikke været foreslaaet i Landstinget, Landstinget havde altsaa ikke forhandlet eller stemt over den, og jeg troede derfor, at det paa Sagens første Trin vilde

være rigtigt ikke at tage den op her, idet det udelukkende var Folkethinget, som havde vedtaget en saadan Bestemmelse. Det er jo en Selvsølge, at saafremt det skulde vise sig, at en saadan Bestemmelse kan træffes, og at man med Vistand fra andre Sider kan optage den i Loven, da vil det være mig overordentlig kjært; men Grunden, hvorfor jeg ikke har optaget den, er som sagt den, at den ikke i sin Tid blev indbragt i Landstinget.

Det maatte maaffee endnu til Slutning være mig tilladt at sige to Ord om Lovens Stilling for Diebliffet. Seg begøver ikke at gjentage, hvad der er sagt saa tidt, at dersom Folkethinget alene kunde vedtage Loven, saa vilde jeg opgive mit eget Forslag og stemme for det, der staaer paa Dagsordenen efter mit. Men det var viist sig, og jeg er overbevist om, at det fremdeles vil vise sig, at et saadant Lovforslag ikke kan sættes igjennem. Det er mit fulde Alvor, naar jeg har indbragt dette Forslag: jeg vilde kun bestemme mig til at indbringe et Forslag, som kunde have nogen Udsigt til at føre Sagen et godt Stridt fremad —, ikke til Enden, det tør jeg ikke sige, men et godt Stridt fremad; men at slutte mig til et Lovforslag med den Bevidsthed, at det ikke nytter noget, det vil jeg ikke være med til. Nu er det min Tro, at det Forslag, der følger efter dette, ikke har større Udsigter, end det tidligere har haft, medens det er min Overbevisning, at det Forslag, jeg har tilladt mig at indbringe, har noget større Udsigter. Smidlertid glæder det mig dog, at det andet Forslag er indkommet, og at den ærede Forslagsstiller, da han indbragte det, sagde, at han væsentlig gjorde det, for at Folkethinget kunde have Balget mellem, hvilket af disse Lovforslag det vilde bruge som Grundlag for en følgende Behandling. Derfor er det mig kjært, at Forslaget er kommet frem; thi nu har Folkethinget jo her fuld Frihed og Leilighed til at kunne vise, hvilket af de Grundlag, her ligge for, — thi Andet er det jo ikke endnu — det vil erklære sig for og gaae videre med til yderligere Forhandling. Vil Folkethinget foretrække det andet Grundlag fremfor mit, saa vil jeg kaste Ansvarer derfor fra mig. Vil Folkethinget erkjende, at mit